

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden 12 oktober 1950 in restaurant Wagnerbräu in München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, München, 12 Oktober 1950

“Het is moeilijk, om dat voor elkaar te krijgen, wat tot nu toe mijn voornemen was.”

Het is moeilijk, om dat voor elkaar te krijgen, wat tot nu toe mijn voornemen was. Mijn intenties laat ik niet los. Ik laat niets onbeproefd, om de weg vrij te maken voor jullie allemaal. Jammer genoeg is het vandaag weer zo, dat ik verbod heb, om mensen te genezen. Dit is niet onbekend voor jullie. Maar wel mag ik, omdat dit de wens is van jullie allemaal, tot jullie spreken en wil hierbij niets nalaten, jullie meer mee op jullie weg te geven, voor zover het mogelijk is mensen te helpen, die in een noodsituatie terecht zijn gekomen, die ziek werden en deze niet kwijtraken. En zo sta ik hier voor jullie, omdat ik jullie de weg wil wijzen. Met andere woorden, ik ben bereid jullie te helpen. Alleen moet iedere genezing zoekende weten, wat hier in feite aan de hand is.

Daarom: Ik ben niet bang, ik heb het immers verleden jaar bewezen, dat ik mij de wetenschap, de geneeskunde ter beschikking heb gesteld. Om hun de weg te wijzen, hoe men mensen op een gemakkelijke manier kan helpen; dat wil zeggen genezen. Ik was voor iedereen een voorbeeld, doordat ik hun de weg wees. Vandaag zijn zij gekomen als genezing zoekenden, om hun lijden kwijt te raken. Hoe dit mogelijk is, zal ik jullie deze weg wijzen, door als een wegwijzer voor jullie te staan.

Zoals jullie hier in deze ruimte de gloeilamp zien, zo zie ik deze ook. Hier vervult de gloeilamp haar doel; haar doel, als ze schijnt, deze kan alleen maar schijnen, als ze stroom krijgt. Dit wil zeggen deze stroom die wordt verkregen vanuit een elektriciteitscentrale, geleid over een transformator – naar de diverse brandpunten.

Ik maak geen presentatie. Maar stel je iets voor. En hier had ik jullie gevraagd, stel je eens voor je zou een gloeilamp zijn! De gloeilamp zou aan het doel voorbijgaan, wanneer ze geen stroom krijgt, dat wil zeggen als de toevoer naar deze gloeilamp ergens onderbroken is. Eens bent u als mens in staat, deze stroom, die naar de gloeilamp voert, te onderbreken – door een schakelaar of noem het ook zekering – en een andere keer kan het gebeuren dat de aanvoerleiding naar deze kaars – naar deze gloeilamp – onderbroken is door mensenhanden, die nog nooit iets goeds

konden doen, en waarvan men ook niets goeds kan verwachten, omdat het slechte mensen zijn. Ik noem deze mensen satanisch. Maar ik ben een heel erg goede vakman en ik weet de verbinding, die door satanische handen verbroken is, weer op te sporen en weer te herstellen, zodat de gloeilamp de stroom krijgt en de lamp daardoor haar doel vervult, dat wil zeggen dan pas bestaansrecht heeft. In het andere geval zou ze niets waard zijn. En zo sta ik nu voor jullie als kleine monteur, die jullie deze verbinding weer tot stand weet te brengen. En aan de andere kant sta ik voor jullie als een transformator, die de stroom hier in dit geval van het Goddelijke werk ontvangt en aan de andere kant van de elektriciteitscentrale over de transformator naar de diverse brandplaatsen. Is dit te begrijpen?

En zo leid ik de stroom nu naar de diverse brandplaatsen. Het is jullie niet onbekend, dat er meer van deze transformators zijn, waar de stroom naar het elektriciteitswerk wordt geleid. Ook de vrouwen is dit niet onbekend; die hebben al vaak van deze transformatorhuisjes gezien. Of ze staan in de open lucht, of ze zijn ingebouwd in de huizen. Dus hebben we hier de juiste weg gevonden, om het bestaansrecht van de gloeilamp te bewijzen. Precies zoals bij de mensen.

De mens heeft duizenden jaren geleden en nog verder de verbinding tot het grote Goddelijke Werk verloren en deze verbinding wil ik weer herstellen. De mens is in de loop der jaren steeds verder van het ware Goddelijke geloof afgekomen en heeft daardoor elke verbinding tot dit Goddelijke werk verloren.

Zodat jullie mij beter begrijpen: Vroeger waren er al slechte mensen – zoals ik al zei. Deze slechte mensen, waarvan men niets goeds kon verwachten, die satan helemaal vervallen zijn, kunnen alleen maar het slechte doen, en zodoende kunnen we niets goeds van hen verwachten. Ze hebben het voor elkaar gekregen, de mensen van de ware Goddelijke weg af te brengen. Vandaag bevindt de mens zich op een dwaalspoor. Hij weet niet meer wat voor of achter is. Hij weet niet meer wat goed of slecht is. Iedereen heeft zo zijn eigen idee, dit wil zeggen in deze tijd, waarin jullie leven, geloven jullie of dachten jullie, dat het wel in orde zou zijn, dat jullie zo zijn.

Jullie zijn tevreden, als hier en daar kerken staan, dat jullie die misschien dagelijks of wekelijks een keer bezoeken, dat ze dan hun doel dienen, als jullie hier een keer naar toe gaan en jullie gebed daar dan opdreunen. Daar denkt ieder mens al dat hij de juiste verbinding tot het Goddelijke werk zou hebben. Maar zo is het niet. Ik wens mij van ganse harte, dat de mensen daadwerkelijk God -gelovige mensen worden, dat ze het ware Goddelijke geloof in zich dragen en dit niet bewijzen met woorden, maar met daden. Want veel mensen hebben vandaag de gewoonte en zeggen: “Ik geloof, ik ben gelovig.”

Aan Gröning hoeft hier niemand te geloven. Het is voor mij voldoende, dat ik op weg ben, en van deze weg niet af kom, mensen te helpen. Het bewijs is er al lang; niet pas sinds gisteren of vandaag. Nee, dat ligt reeds jaren terug, dat daadwerkelijk mensen, die ernstig ziek waren, weer gezond zijn geworden en voor het overgrote deel zijn jullie immers ook niet uit nieuwsgierigheid hierheen gekomen, maar om gezond te worden, om hier jullie gezondheid te vinden. En dan ligt het niet aan mij, maar daar ligt het aan ieder mens zelf. Zoals eerder zeg ik: beloof me niks, niet in woorden, maar bewijs het met daden!

En dan kan ik er terecht een beroep op doen, als ik zeg: Ik ben een voorbeeld voor alle mensen, doordat ik door daden bewijs, dat ik op de Goddelijke weg ben en het is mijn wens, alle mensen naar deze weg te leiden. En hierdoor ben ik een wegwijzer, doordat ik niets onbeproefd laat, de mensen weer op deze Goddelijke weg te voeren.

De brug, die naar deze Goddelijke weg heeft geleid, was vernietigd, en daardoor was het voor niemand mogelijk, weer op deze weg te komen. Maar vandaag wel weer. Vandaag kunnen jullie over deze brug gaan en de brug is er weer sinds de dag, waarop ik, ondanks dat ik dit niet wilde, voor de internationale publieke opinie werd gesleurd.

Ik heb de mensen op deze aarde de brug, die destijds werd vernietigd, weer opgebouwd, en jullie kunnen over de brug gaan.

Jullie mogen niet alleen maar met woorden, zoals jullie dit tot nu gewoon waren, bewijzen dat jullie in God geloven. Nee, bewijs het met daden! Als ik jullie maar een ding mee op jullie weg geef:

Houd meer van je naasten dan van jezelf!

Hier is veel mee gezegd. Ik wil jullie hier niet vervelen met een lange toespraak of jullie zo veel inprenten in jullie hoofdje, nee. Ik wil het kort houden en hoop dat jullie mij begrijpen. Want bij wijze van spreken ziet het er vandaag zo uit, dat de mens – zoals ik eerder al zei – op het dwaalspoor is. Hij werd jaren – veel jaren geleden – reeds van de Goddelijke weg af getrokken, en het was voor hem niet meer mogelijk op deze weg terug te keren, omdat men achter hem de brug had opgeblazen. En vandaag dwaalt de mens alleen maar rond, omdat hij niet meer weet – zoals ik al zei -, wat verkeerd en goed is.

Hier is het ook zo: ik wil de mensen, zoals zij vandaag voor de afgrond staan, alleen maar terug roepen en hun alleen maar zeggen, niet verder te gaan, want er dreigt gevaar, en dat hij de ware Goddelijke weg weer mag betreden, en dat dit de verbinding is naar het Goddelijke Werk. Want het is mij niet onbekend, dat mensen, veel, heel veel mensen – en zeker hier in Beieren- zeer vroom zijn, maar nog nooit het ware Goddelijke geloof, zo in hun hart hebben gesloten, doordat zij hun geloofsbelijdenis, hun geloof in God door daden bewijzen: tot dusver alleen maar met woorden en beloftes.

Kort geleden sprak ik met enkele geestelijken. Wij zijn op het punt gekomen, doordat ik tegen hun zei: “Mijnheer pastoor, jullie kunnen niet elke dag even kalm en objectief prediken. Nee, het ligt altijd aan de mensen, die voor jullie zitten, met dat verschil, of ze goed of slecht zijn.

Dit konden deze geestelijken mij alleen maar bevestigen, doordat ze zeiden: “Ja dit klopt; het is niet iedere dag hetzelfde. Sommige dagen ben ik zo benauwd en krijg nauwelijks een woord over de lippen.”

En toen heb ik hem verteld, dat het alleen maar daaraan kan liggen, welke mensen hij voor zich heeft, met welke gedachten of met welke intenties zij dit huis van God bezoeken. En er zijn dagen – zoals deze geestelijken ook zeiden -, dat ze zo rustig, zo gemakkelijk kunnen spreken. Ja, dan hebben jullie zeker goede, God -gelovige mensen voor u gehad.

Ik kan jullie als mens alleen maar vragen, het ware Goddelijke geloof in de daad om te zetten. Want een woord voor iets is snel gegeven, maar ook snel genomen. Het is jullie wellicht niet onbekend, dat er mensen zijn, die jullie ook het een of ander hebben beloofd, maar hun beloftes meestal niet nakomen. En daarom zeg ik jullie nog steeds: Als de een of ander een behulpzame, goede mens wil zijn, dan moet hij in daden spreken. Hij moet meteen mee aanpakken en niet zeggen: “Ik wil de mensen helpen, het gaat ze zo slecht.” Hij zegt dit de hele dag; niet een keer, maar ontelbare keren, ongeacht met welke mensen hij samen komt. Maar helpen doet hij deze armzalige mensen toch niet, hoewel het hem niets zou uitmaken, de arme mensen te helpen. Dus is het woord – het gegeven woord- van de menselijke kant niets. Hij moet er vandaag al voor zorgen, door te zeggen: “Kom, geef me dat schriftelijk!” En als, dan heeft hij het nog steeds niet, wat op schrift is beloofd, dan laat hij het meestal nog op een recht -zaak aankomen en kibbelen, en de arme mens, in plaats dat hij hulp krijgt, wordt hem nog meer leed aangedaan. Dit en nog veel meer zou onder alle omstandigheden van de menselijke kant moeten worden tegengegaan.

Om jullie nog een beter voorbeeld te geven: Neem een aardappel. Leg deze aardappel in het water of op een steen of ergens anders; misschien op een boom of misschien zelfs in de stal of in uw woning of in de kelder, en zeg: “Zo, nu groei en vermeerder je.” Of neem de aardappel, en leg deze in de grond, in de aarde. Bewerk deze bodem goed, bemest deze ook. Werken en je best doen, als uit deze aardappel iets moet worden; dit wil zeggen, dat deze zich vermeerdert. Want hoe wil de mens immers leven, als God ineens niets zou laten groeien of als de mens op de gedachte komt en denkt, het zou wel goed zijn zo: aardappel is aardappel; maakt niet uit of ik deze daarin leg of daar. Als jullie de aardappel weghalen van de natuurlijke bodem en jullie misschien een kunstmatige maken, dat jullie gaan geloven en zeggen: “hier moet ze net zo groeien en zich vermeerderen als daar”; dat gaat niet.

Dus de kunstmatige weg inslaan, om te kunnen leven, is onmogelijk.

Wij mensen moeten op de natuurlijke, de ware Goddelijke weg blijven, om ook dan te hopen op Goddelijke hulp. Ik weet, dat het niet gemakkelijk is voor sommige mensen, waar de materiële dingen zo in vlees en bloed zijn overgegaan, dat hij zich alleen nog maar daar thuis voelt, als hij hiervan veel bezit.

Maar we gaan nog even terug naar de gloeilamp, die pas dan haar bestaansrecht heeft, als ze stroom krijgt – hier de stroom van de elektriciteitscentrale; jullie als mens zijnde van Gods Werk. Hier wil ik ook alleen maar de verbinding weer herstellen – de verbinding naar Gods Werk-, zodat ook jullie weer de Goddelijke stroom ontvangen en ik alleen maar als een transformator voor de mensen sta, die de stroom correct weet te verdelen. Hoe vreemd is het toch, dat mensen – dat genezing zoekenden -, die al jaren steeds weer en nog altijd naar mij toe zijn gekomen, ineens zeggen: “Vreemd, wat is dit nu? Er draait een stroom rond door mijn lichaam, die ik nog nooit in mijn leven heb gevoeld.”

Dat is een teken daarvoor, dat de mens met zijn menselijk schakel station, dit wil zeggen met zijn organen, weer zo geschakeld is, dat hij de natuurlijke, de Goddelijke stroom weer kan ontvangen. Het gebeurt, dat van honderd een of tien – soms ook meer – niet meteen deze stroom voelen. Daarom zou het ook verkeerd zijn, mij eigenlijk te vragen, wat ik kan genezen. Hier zou de vraag gesteld moeten worden, wie ik kan genezen.

Genezen kan ik die mensen, dat wil zeggen niet ik, want ik ben alleen maar een tussenpersoon. Ik wijs de mensen alleen maar de weg, die hij te gaan heeft; want als mens genezen – een mens te genezen – is anders onmogelijk. Maar ik ben een tussenpersoon, dat ik zoals een transformator voor jullie sta en in staat ben – zoals ik eerder al zei – als een monteur de verbinding weer tot stand breng. Omdat jullie de Stroom kunnen ontvangen, is het mogelijk, dat jullie door deze Stroom – dit wil zeggen door deze Goddelijke Stroom – jullie gezondheid weer kunnen ontvangen.

Ik wil niet te ver teruggaan, wat mij de laatste dagen bekend is geworden door mensen, die alweer van heinde en ver uit Duitsland, zelfs uit het buitenland, terug komen en mij berichten gaven van genezen patiënten – genezen mensen van verleden jaar – en die nog steeds in een beste gezondheid verkeren. Ik heb noch de een, noch de ander persoonlijk gesproken. Die heeft net zo tussen de massa gestaan, zoals jullie hier tussen dit hoopje mogen zitten. Het zou fout zijn, en het is ook altijd fout geweest, als mensen hun hoofdje belasten met vragen, die ze aan mij willen stellen. Hier moeten jullie in staat zijn om op te nemen, om het goede, het Goddelijke op te nemen.

Want het is onmogelijk; ga van praktische voorbeelden uit. Neem een gevulde schaal, maakt niet uit waarmee, voor mijn part met fruit, dat er al dagen lang staat,

oftewel gestaan heeft, en niemand heeft hiervoor gezorgd, en niemand wist hoe dit te behandelen, en het is slecht geworden. Jullie kunnen dit fruit niet meer gebruiken. En nu komt iemand en wil jullie nieuw, gezond fruit geven. Dan zou het erg dom zijn, als men het goede, nieuwe, het gezonde fruit op dit slechte fruit zou leggen. Want dit goede fruit zou eveneens in dezelfde situatie overgaan, zoals het slechte al is. Als jullie het gezonde fruit willen hebben, dan moeten jullie toch eerst het ongezonde, dat niet meer eetbaar is weggooien. Maar dit niet alleen, ook de fruitschaal moet schoongemaakt worden, om het gezonde te kunnen ontvangen. Vergelijken jullie deze – de schaal – met jullie lichaam en het fruit met jullie zieke organen, en het gezonde is datgene, wat jullie wensen. Maar het is onmogelijk, als jullie het slechte niet kunnen afwerpen. Niet kunnen afwerpen betekent in dit geval, dat jullie je bezig houden met jullie ziekte!

Als ik zeg, dat jullie lijden geestelijk is, dan berust dit op concrete feiten.

Niet, dat ik me alleen maar wil bewijzen. Nee, ik heb reeds met veel mensen – mensen uit de wetenschap, de geneeskunde – hierover kunnen spreken, door hun het standpunt duidelijk te maken, en niemand van hun kon hier iets weerleggen, dat dit niet voldoet aan de werkelijkheid. Ik zou jullie dit hier ter plekke ook kunnen bewijzen, dat dit zo is, dat jullie je lijden mentaal, dit wil zeggen geestelijk kunnen vasthouden. En daarom is het de basisvoorwaarde, jullie lijden een moment te vergeten, het van jullie af te schudden en te zeggen: “Nee, ik ben niet hierheen gekomen, om dat vast te houden, maar om er vanaf te komen. – Ja en wat moet ik nu hier doen?”

Het nieuwe, de gezondheid ontvangen, de Heilstroom, de Goddelijke stroom in je opnemen, deze niet storen. Jullie kunnen deze storen, doordat jullie geestelijk bezig zijn met jullie ziekte en steeds weer terug denken aan jullie lijden of de pijnplek of zelfs gaan twijfelen. Ik wil even nader ingaan op een geval, waar een paar dagen terug een jonge vrouw uit Kiel mij meedeelde dat een jonge man, die ik verleden jaar trof in Schleswig, en deze jonge persoon zat toen dertijd in een rolstoel. Mijn woorden waren: “Zo gaat het niet verder. Wij moeten lopen, en u laat zich rondrijden. Waarom zou het u beter gaan dan ons?”

Hij had deze grappige woorden begrepen. Zo was het immers niet bedoeld. Voor zover mij bekend was had deze jonge persoon een dwarslaesie; dus hij kon niet meer lopen. En enkele minuten daarna is hij opgestaan en stond op uit de rolstoel. Eerst nog met krukken, die hij naast zich had liggen, en toen heb ik tegen hem gezegd: “Hiermee ben je niet op de wereld gekomen. Ik ga immers ook zonder krukken, dit wil zeggen een keer moest ik er ook mee gaan, maar niet lang.”

Toen gooide hij ze weg, en een paar dagen daarna zag deze vrouw en haar moeder hem, hoe hij een berg beklom zonder krukken. Zijn behandelend arts, die niet goed

over mij te spreken was, is ook veranderd en heeft nu de grote wens uitgesproken, samen met andere artsen, dat ik hem ook eens moet bezoeken. Ik ben blij als er hier en daar nog steeds mensen zijn, die willen meewerken aan dit goede werk. Deze genezing is ook een jaar geleden, en deze persoon is nog steeds volkomen gezond. Deze mensen hebben deze voormalige zieke nog bezocht in zijn woning, en daar had hij de krukken – zoals ik gezegd had – gekruist gehangen met een strikje er om heen gebonden.

Zoals in dit gemakkelijke geval of ook zwaardere gevallen – ik wil eens dom zijn -, waar het deze persoon anders niet mogelijk zou zijn geweest, op eigen benen te kunnen lopen, nu loopt hij weer. En niemand kan dit ontkennen; Toen ik verleden jaar vanuit Herford aan het hof van de internationale publieke opinie werd gesleurd, dat veel genezing zoekenden hun gezondheid weer hadden gevonden.

Vraag alsjeblieft een van hen, of men mij een cent daarvoor moest geven, of dat ik over geld gesproken heb. Men kan het niet meer ontkennen; men kan mij niet meer weg wissen. Men kan niet meer zeggen: “Dat is niet waar.” Want als ik jullie zeg: Ik zou al mijn recht van bestaan hebben, als ik per jaar maar één persoon werkelijk zou hebben genezen, maar één!

Nu ben ik ten minste in de gelegenheid, deze zaken na te gaan, dat wil zeggen mensen na te gaan, die al een jaar terug en nog langer weer hun gezondheid hebben ontvangen en ook vandaag nog steeds kerngezond zijn.

Indien men gezegd zou hebben: “Mevrouw Franz is goed gezond geworden, zoals zij in deze heisa heeft bekend. Maar het was niet voor lange duur. “Dat is niet mijn schuld; want mijn wil en mijn weg zien er anders uit. Hier is het beste bewijs, dat satan aan het werk is en niets nalaat, om de mensen het goede en Goddelijke weer weg te halen. En als ik jullie dit zeg, dat het klopt, dat satan zolang hij bestaat, niets onbeproefd heeft gelaten, noch niets heeft nagelaten, steeds weer het goede, het Goddelijke steeds weer te vernietigen.

Denk alsjeblieft zelf over al deze dingen steeds meer na, dat er mensen zijn, die vernielzuchtig zijn en hun medemensen het licht niet in de ogen gunnen. In tegendeel: Zij durven nog altijd te zeggen; “Dat het met mevrouw Meyer zo gaat, dat is niet erg. Dat is de straf van God.” Hierover kan ik alleen maar zeggen “Foei duivel”, dat men hier God bezoedeld en in een vals daglicht plaatst. Want wie goed is, zoals ook hier God, die alleen maar goeds doet, geeft mensen niets slechts mee op hun weg. Want hiervoor hebben we immers nog satan; satan die bezit heeft genomen van enkele menselijke lichamen. Men zegt immers ook over mensen: “Dat is een ware satan, dat is een slecht mens.” En van deze slechte persoon kunnen jullie niet verwachten, dat hij iets goeds zal doen. En als hij dit wel doet, dan maakt hij van iets goeds een boos spel. Hij misleidt, hij verblindt jullie en doet net alsof hij iets goeds wil doen. In werkelijkheid wil hij jullie alleen maar in de val lokken.

Dan ga ik nog even kort terug: Precies zo heeft men de mens steeds meer van de ware Goddelijke weg afgetrokken. Noem mij een persoon, die slecht is, en al een keer iets goeds heeft gedaan. Deze slechte mensen staan bekend, zijn immers ook bekend bij de leiding van een staat en hun hulporganen, bekend bij de politie, dat het steeds weer dezelfde zijn, die slechte dingen doen en daarvoor hun straf krijgen van de menselijke kant. Dat die terecht staan is duidelijk. Maar men kan toch een mens, die alleen maar goeds wil doen, niet ook bestraffen. Of wanneer mensen het niet begrijpen, daar kan men toch niet zomaar respectloos overheen gaan en zeggen: “Wat die wil, dat is onzin. Die moet bestraft worden.” De moeder straft haar kind toch ook niet, als het iets goeds doet. Of zou u dat doen?

Zouden jullie je familie iets slechts doen of iets slechts zeggen, als zij iets goeds voor jullie doen? Maar als hij iets gemeens doet, wat dan? Ja, ook dat wil ik nog zeggen. Ook hier wil ik niets nalaten, om die mensen, die zich op het slechte pad bevonden, weer op de goede weg terug te brengen en zeggen: “Stop! Dat wat je tot heden hebt gedaan was fout, dat was niet goed. En houdt meer van je naaste dan van jezelf!”

Orde moet zijn, ook hier. Het zou immers ook voor de politie, voor het hele staatsapparaat eenvoudiger zijn, als de mensen in een keer of gaandeweg alleen maar goeds zouden doen. Dan zou ook niemand meer bang hoeven te zijn, dat het tot iets slechts zou escaleren. De mens zou ook niet meer bang hoeven te zijn, wat het betekent, oorlog te voeren. Ook hier het laatste, dat ene woordje “oorlog”, dat mensen tegenwoordig al bezwijken doordat ze zeggen: “Nu heeft men gewerkt, men is erin geslaagd, en nu moet alles weer vernietigd worden.” En als ik heb gezegd: “Hoe kom je daarbij, is de oorlog er al? Waarom maakt u zich hierover al zorgen? Afwachten, het is nog niet zover. En als er misschien voorbereidingen worden getroffen, dan wil dit nog niet zeggen, dat de oorlog al voor de deur staat en de mens zich al zorgen moet maken.”

Ik wil jullie die mensen opsommen, die vandaag al helemaal in paniek zijn. Oorlog! Daar wil ik jullie ook allemaal vragen: Als jullie mensen treffen, die zich al zorgen voor later maken, neem hun deze zorgen af en zeg, kunnen jullie hiermee iets veranderen of niet. Ik kan heel goed begrijpen, dat mensen soms angstig gemaakt worden, dat ze plotseling onrustig worden, en niet weten waar dit vandaan komt. Dan wil ik jullie vragen: Kijk toch eens naar links, en kijk naar rechts, of bekijk de mensen eens die in jullie nabijheid zijn, en kijk hier nog eens naar. Er zijn mensen, die mensen niet kunnen uitstaan, en dat zijn slechte mensen. Deze slechte mensen hebben slechte uitstralingen, en dit voelen de goeden meteen. En het is dit, wat u op dit moment onrustig maakt. Kijk hier maar eens goed naar, dan komen jullie hier ook achter en jullie zullen zeggen, zoals jullie ook al hebben gezegd: “Ik kan noch die, noch die uitstaan, maar die ene eerder dan de ander.”

Maar die, nee, die wil ik niet meer zien in mijn huis. Met die wil ik niet meer in aanraking komen.” En dat zijn mensen, die een slechte uitstraling hebben.

Om dit te controleren, neem een vat, neem een emmer met helder water en een emmer met slecht water. Houdt je neus erboven of niet; dan kunnen jullie vaststellen, dat een ervan slecht is, of die slecht is een slechte geur heeft, waarbij het jullie zelfs slecht kan worden. Zelfs het slechte water kan mensen al ziek maken. Hoe zal het zijn, of hoe is het werkelijk, als een slecht mens in jullie buurt is?

Onder deze mensen zijn er diverse geuren, verschillende uitstralingen, waarop jullie min of meer gelet hebben. Ik weet niet, of jullie zich als zuiver mens prettig voelen, als om jullie heen en aan jullie lichaam modder en spek hangt. Als dat een slechte uitstraling heeft, of jullie nog van jullie leven kunnen genieten, of jullie zich werkelijk gelukkig voelen? Dat denk ik niet! Jullie zouden de zin in alles verliezen, ook aan het eten, niet eens meer kunnen slapen. Dus moet men wel voor orde – een zuivering – zorgen. De mens heeft tot nu toe alleen maar aan een schoon leven gedacht en dacht, een zuiver leven te kunnen voeren, als alles om zich heen, dit wil zeggen in zijn woongedeelte alles wordt schoongehouden, zijn kleding, zijn linnengoed en zijn uiterlijk lichaam.

Aan zijn innerlijke en aan zijn geestelijk lichaam heeft hij nog niet gedacht. Dat heeft hij aan anderen overgelaten. En wanneer de mens uiterlijk schoon en gezond is en van binnen vuil en ziek is, als hij slecht is, dan kan men ook van hem geen goede uitstraling verwachten. Onder deze ziekten zijn er ook die besmettelijk zijn, zelfs heel besmettelijk, zodat een persoon de ander kan aansteken met zijn ziekte.

Bekijk het binnen het praktische leven, zoals ik weer zeg: “Een aardappel.” Nemen jullie deze ene aardappel, die slecht en ziek is, en als deze al beschimmeld is, leg deze dan onder de goede aardappelen; zo in het midden. Wat gebeurt er als jullie deze zieke, deze beschimmelde aardappel niet meteen wegnemen? Meteen gaat de verrotting verder, doordat de aardappel helemaal wegrot, en die er naast liggen worden besmet en alles rot weg. En zo gaat dit steeds verder, als men niet de moeite neemt deze zieke er tussen uit te halen dan wordt alles aangetast. Het kost een boel werk en moeite. Men verspilt ook tijd. Maar ben niet bang voor deze tijd, dit werk en deze moeite; want dit behoort tot het menselijke leven.

En het ziet niet anders uit, als in een familie van min of meer iemand ziek is, dat deze ene zieke de hele familie ziek maakt. Hij besmet hen, oftewel lichamelijk, of de andere keer een geestelijke besmetting, doordat die ene zieke steeds weer klaagt en zielig is, zich laat gaan en zijn medemensen altijd weer de levenslust en levenskracht neemt.

Dus moet hier de gezonde persoon of meerdere personen, die hierbij zijn, zich inzetten voor die ene zieke, nog meer medelijden met hem hebben, in plaats van hem overeind te trekken. Hier was *één* zieke, en nu zijn ze *allemaal* ziek. Als ook de ene en de andere uit deze familieleden zich nog kan bewegen, dan is hij ook ziek geworden en heeft een dermate geestelijke belasting, dat hij hierdoor ook innerlijk een wrak kan worden.

Kort gezegd: Door zijn opoffering heeft hij geen zin meer in sommige dingen, aan eten en drinken. Hij vindt geen rust meer, krijgt wel meer voor elkaar, omdat hij meer moet doen, om deze zieke medemens te helpen, waartoe hij echter niet in staat is. Hierdoor worden alle organen, of de inwendige of uitwendige organen, erg aangetast en vroeg of laat telt hij niet meer tot de gezonde mensen, maar kan men hem reeds tot de zieken rekenen. En dat ziet bij deze persoon zo uit, alsof we een boom voor ogen hebben, waarvan de schors gezond is en de stam reeds verrot is. Hier bewondert u de boom nog, en een kleine stoot wind, die hem beweegt, dan valt hij om. Dan was het een boom, een goede, mooie een prachtige, misschien ook een bloeiende boom. Dus in de toekomst alsjeblijft niet alleen naar het uiterlijk kijken, maar ook naar de innerlijke organen en het geestelijke.

Hier hebben tot dusver maar weinig mensen aan gedacht. Hoe de mens eigenlijk te verleiden is, bewijst ons de kleine Fritz al, doordat hij met Kerstmis van zijn papa verlangde, dat deze hem de vergulde noot zou geven. Het ging niet om de goede kern ervan, maar het ging hem om het uiterlijke, om het mooie. Maar zoals ik al eerder zei, aan de mentale – aan de geestelijke – voeding moeten wij mensen ook denken, om weer mens te worden. Als wij ons daar niet kunnen helpen, dan zijn we ook hier vroeg of laat verloren.

Het is jullie ook niet onbekend, als jullie of een van jullie bekenden of zieke familieleden eens naar een arts zijn gegaan en deze zieke geen vertrouwen had in deze arts. Als het een goede arts was, die men ook zielen arts zou kunnen noemen, dan zou hij al van tevoren zeggen: “Dat wordt niks.” En dit werd ook niks. En wanneer wij mensen niet het wederzijdse vertrouwen kunnen hebben, dan beperken wij ons ook het leven zelf. Met name het vertrouwen moet weer tot stand worden gebracht. Want als u als sukkelende zieke geen goed familie leven hebt, kunt u zijn, waar u wilt. Als u eens ergens naar toe bent geweest om tot rust te komen en u denkt kort voor uw vertrek aan thuis, waar het niet zo rooskleurig is, dan valt u weer in uw oude geestelijke lijden terug. Dat is ook logisch. Maar hoe mooi zou het toch zijn, als men een goed thuis zou kunnen hebben, als alle familieleden met elkaar hand in hand zouden werken. In plaats van de ander het leven moeilijk te maken, het gemakkelijk maakt. Hem niet alleen maar slechte verhalen te vertellen, maar het tegenovergestelde, hem geestelijk opbeuren. Dan zou deze persoon zich op een hoopvolle weg bevinden en zeggen: “Iedereen wil, dat ik gezond wordt. Het komt

goed. Ik heb vertrouwen.” Ook hier kan ik met voldoende bewijzen aantonen, dat – als de omgeving van de individuele zieke niet vlekkeloos was, of als deze persoon het al in vlees en bloed werd overgedragen, zich alleen maar te laten beklagen – hem dan ook niet kan helpen, hem ook niet op de goede, de gezonde weg kan brengen.

En daarom niet de vraag stellen, wat ik kan genezen, maar wie ik kan genezen. En ik wil de mensen helpen te genezen, doordat ik hem de goede – zoals het alleen maar de Goddelijke weg kan zijn – wijs.

Jullie kunnen immers niet meer schijnen! Jullie kunnen immers niet meer leven! Want jullie hebben de verbinding naar het Goddelijke Werk afgewend. Ik zelf wil deze alleen weer herstellen, wil jullie deze goede, de Goddelijke Weg wijzen, waar jullie ook afhankelijk van zijn, om jullie te kunnen handhaven en te laten zien als mens. Meer wil ik niet. Ik sta niet voor de mensen, om misschien groot te doen en op te scheppen en mij misschien als enige te benadrukken en te zeggen: “Alleen mij is dit mogelijk, jazerker mogelijk geweest en zal het ook altijd zijn!” En het zal ook meer mensen mogelijk zijn, als zij de aansluiting naar mij vinden en mij hierin ondersteunen. Zoals ik dit ook reeds veelvuldig heb aangetoond. Maar het zou te ver gaan, en het zou te vroeg zijn, hierover te spreken, want de bewijzen zijn er voldoende. En ik sta hier niet voor jullie, om onzin te vertellen.

Diegene die mij niet heeft begrepen, die zou ik willen vragen, zich te melden, als hij zou zeggen: “Ik spreek onbegrijpelijke taal en ik begrijp het niet.” Ik sta het me een keer toe, deze vraag te stellen, en vraag jullie, mij eens een antwoord te geven, dat wil zeggen te zeggen, dat het voor jullie onbegrijpelijk is of dat het onzin is.

Dus meldt zich niemand. Het is nu eenmaal zo: Wie God een functie heeft gegeven, die gaf hij ook het verstand. En het is gewoon zo: Als niemand er tot dusver ooit aan heeft gedacht en een ander het wel weet, dan is deze verplicht, dit mee te delen aan zijn medemensen, hem dit te zeggen, hem de weg te wijzen, die hem het beste lijkt. En die dit niet bevalt, deze weg in te slaan, die hoeft niet te komen, die blijft gewoon thuis. Want ik zelf heb tot op de dag van vandaag nog niemand geroepen, ofschoon honderdduizenden genezing zoekenden, zieke mensen, alleen maar geschreven hebben, mij hebben verzocht, ik zou hun een antwoord geven. Dit is mij niet gelukt, want ik kwam er helemaal niet aan toe, en aan de andere kant heeft men mij ook niet de middelen ter beschikking gesteld, omdat ook hier weer satanische mensen aan het werk waren, die hier een slaatje uit wilden slaan en deze hebben aangenomen. Dit betekent, waar mensen misschien hun laatste cent mee in deze bedelbrief staken, dat zich deze mensen dit hebben toegeëigend. Waarbij zij met woorden benadrukten, hier alleen maar goeds te doen, zij wilden de weg voor me vrijmaken naar de zieken of omgekeerd. Tot dusver is niets van dit alles ondernomen.

Maar ik hoef de zieken immers niet te roepen, noch in Duitsland of zelfs uit het buitenland, dat wil zeggen van onze bureu. “Buitenland” klinkt zo raar, alsof deze personen geen mensen zijn. Ieder mens houdt van zijn land, zijn tuin, zijn kleding, zijn bezit. Maar daarom mag ook hier de afgunst niet te groot worden, doordat de mensen misschien denken te zeggen: “Alleen wij Duitsers.” Net zoals de Russen kunnen zeggen: “Alleen wij Russen...”, en de Engelsen: “Alleen wij Engelsen zijn mensen”, of de Amerikanen: “Alleen wij zijn mensen.” Nee, dat zou fout zijn. Het zijn allemaal mensen, allen met dit verschil, dat deze aarde zo is verdeeld, dat eentje deze als mens niet kan regeren, dat er landen zijn, zoals hier, Duitsland is een klein stukje aarde. Maar hoe kleiner de mens, hoe kleiner het land, hoe groter de mond; iets moet groot zijn. Het moet altijd zo blijven en zo zijn, zoals het goed is. Men moet alles controleren, niets nalaten te controleren, en nooit onze medemensen uit de buurlanden misschien aan de kant duwen.

Want ik zelf heb nog niemand gevraagd, tot welke religie hij behoort, noch heb ik hem gevraagd tot welke natie hij behoort. Voor mij was en is en zal altijd ieder mens gelijk blijven. Ik vraag niet, of arm of rijk, voor mij is iedereen gelijk. Ik zeg zoals altijd: Daarom hoef ik niet te roepen, ze worden genomen zoals ze komen. Waar zou ik de tijd vandaan halen, als ik de mensen ook nog zou roepen, nee!

Als ik alleen maar het huis verlaat, en of ik u persoonlijk ken of niet, ik hoef u maar een goede dag te wensen, dan gebeurt al, wat gebeuren moet, dat mensen zeggen: “Ik heb geen pijn meer, ik kan weer lopen, ik kan weer zien”, en zo verder. Het is duidelijk dat mensen een goed en rustig gevoel moeten krijgen. Daarom wil ik mij niet prijzen. Maar als een goed mens in uw buurt is, die alleen maar goede bedoelingen heeft, en dit als hij dit tot stand heeft gebracht, ook verder brengen zal. Soms ben ook ik een beetje op weerstand gestoten; dit wil zeggen, dat mensen mij soms uitscholden. Maar dan waren zij een beetje dronken of misschien zelfs helemaal dronken; dus niet meer zo helder bij verstand en die helemaal niet meer toerekeningsvatbaar waren. Maar dat zijn er maar weinig, en dat is niet de moeite waard; dat is normaal.

Maar eergisteren is het voorgekomen, dat men een groepje mensen had afgesloten, om deze genezing zoekenden – misschien zelf de heer E.¹ - of mijn kleine persoontje te verontrusten. Het waren uitgesproken sluipers; het waren zelfs bestelde factoren, die zich lieten verleiden door dit duivelse geld.

¹ Bedoeld is natuurgeneeskundige Eugen Enderlin, in wiens praktijkruimten Bruno Gröning van begin augustus tot eind van het jaar 1950 regelmatig lezingen heeft gehouden.

Er zijn ook mensen, die niets nalaten, om uit alles een koopje te slaan. Kijk maar eens verder, wat mensen niet nalaten, om uit alle troep een slaatje te slaan. En dit betekent gevaar voor alle mensen. Ik noem deze mensen, die zich op deze weg bevinden, schurken. Daar zal ik niet alleen veel over zeggen, maar ook veel over schrijven, hoe deze mensen worden aangemoedigd en hoe deze mensen niets nalaten om uit alle troep zaken te doen. Het is jullie niet onbekend. Jullie zeggen het ook vaker: “Dat is een onbeschoft persoon. In eerste instantie wil hij iemand alleen maar zien, dan wil hij de kleine vinger, dan neemt hij de hele hand en de hele persoon.” En dat is logisch, dat zulke personen aan het werk zijn, die niets nalaten, de vrede te storen op deze aarde. Dat zij dan een rustig, gezond en gelukkig leven kunnen voeren, dat is dan onmogelijk.

Ik hoop, dat jullie mij met mijn kort betoog hebben begrepen. En nu moeten jullie het nodige doen. Niet dat ik jullie versted wil laten staan, wanneer ik zeg: Ik krijg dit steeds weer gaandeweg bevestigd, als ik deze oude ziektegevallen onderzoek, waar mensen weer gezond werden. Als ik vraag: “Wat hebben jullie ervaren, toen jullie daar onder deze mensenmassa zijn gekomen?” Dan bevestigt zowel de een als de andere steeds hetzelfde, en dat is ook juist. Hij wist, waarnaar hij was gekomen en heeft ook dat ontvangen, wat hij gehoopt had, er waren ook sommigen, die het niet mochten ontvangen. Zij waren nieuwsgierig, waren met heel andere dingen bezig, die daar niet thuishoren, zo is het ook niet netjes, wanneer jullie in de kerk zijn, als jullie aan zaken denken of naar rechts en links kijken, wat de ene of de andere persoon heeft of dat jullie zelfs nog over hem roddelen.

Ieder mens heeft genoeg aan zich zelf en moet zich niet met anderen bemoeien. Maar als hij voor hem zorg draagt, dan moet hij dermate zorgen, dat hij deze persoon met raad en daad terzijde staat, hem helpt. Dat is mooier, beter, is juist.

Laatst was in de Goethe -zaal een mevrouw met haar man. Die kreeg lachstuipen. Hij had niets gevoeld! En nu gaat het voortdurend verder, doordat hij een totale warmte voelt in het hele lichaam, doordat hij een prikkelend gevoel heeft; pijn die hij nog nooit had. De mevrouw kon het nog niet zo goed begrijpen. Ik zei: “Laat uw man thuis.” Zij had zich al jaren lang genoeg met haar man moeten plagen. Dat zo'n vrouw verward is, dat is duidelijk.

En daarom moet men deze mensen beetje bij beetje iets meer mee op hun weg geven, zodat ze weten, wat er speelt. Zij vroeg om genezing op afstand.

Die man kreeg al zoveel mee op zijn weg. Hij had al heel veel Heilstrom opgenomen. Hij had de aansluiting, om deze Heilstrom voortdurend te ontvangen, zoals de gloeilamp voortdurend de stroom ontvangt. Maar wat moet ik jullie van al deze dingen nog meer en meer vertellen? Dat is onbelangrijk. Belangrijk is dat, dat jullie werkelijk weten, hoe jullie zich dienen te gedragen.

En opdat jullie mij beter begrijpen, wil ik niet missen, nog iets mee te geven op jullie weg, wat ook voor jullie duidelijk zal zijn: Ik zei, als ik jullie ongeveer dertig jaar geleden zou hebben gezegd: “Er bestaat zo’n radiotoestel; als een persoon hier in München of mijn part verder in Berlijn of ergens in het buitenland spreekt, dat men hem via dit radiotoestel kan horen”, dan hadden jullie beslist gezegd: “Jij bent niet goed bij je hoofd!” Vandaag is het voor de mensen een vanzelfsprekendheid. Maar het is nog nooit gebeurd en het is ook niet noodzakelijk dat jullie je radiotoestel naar het radiostation dragen, om van daaruit de zendgolf te horen. Jullie blijven met jullie ontvangstapparaat mooi thuis en zetten het thuis aan. Jullie kunnen dan horen, wat de een of andere zender uitzendt. Maar jullie kunnen nooit beslissen, wat de zender zenden moet. Hij zendt zijn programma, iets voor iedereen. En zo zend ik ook mijn programma, alsof ik als zender voor jullie ga staan, en jullie zijn de ontvangers, ook voor iedereen iets. Jullie hoeven je maar in – zu – stellen. Hoe jullie ook je ontvangstapparaat op de een of andere zender inschakelen, zo kunnen jullie de zendgolf ontvangen en hier net zo.

En daarom voortdurend de bevestiging van mensen, die steeds weer zeggen: “Dat heb ik niet geweten. Thuis ontvang ik nog beter, dan toen ik bij hem was; het is veel, veel sterker.”

En als jullie overgaan naar gezondheid, dan wordt het zwakker en zwakker. Als het emmertje vol is, kunnen jullie er niets meer bij doen, anders loopt het over. En als het lichaam vol is, kunnen jullie niets meer ontvangen, anders zouden jullie misschien ploffen of zelfs verbranden.

Het is jullie ook niet onbekend, hoe jullie je radio kunnen inschakelen, maar “vervormd”, dat betekent niet op een zender ingeschakeld. Jullie kunnen dan ook geen radiogolf ontvangen. Dat jullie je op een zender moeten inschakelen, is duidelijk!

Ik wil niet nieuwsgierig zijn en jullie vragen, maar er zijn immers velen onder jullie, die hier al veel mee op hun weg hebben gekregen en daarom niet kunnen falen, maar daarom steeds meer naar binnenin kijken, hoe dat voelt. En ook thuis of waar jullie ook zijn, meer ontvangen, om jullie ziekte kwijt te raken. Want hoe verder jullie gaan, hoe beter en steviger de weg wordt, hoe veiliger jullie gaan, want jullie konden ook niet meteen lopen, toen jullie op de wereld kwamen. Het heeft hier zijn tijd nodig. Hetzelfde zoals jullie zeggen: “Dat is een appelboom, die draagt nog geen appels.” Dan kost het tijd. En als de appel er aan is, dan kunnen jullie er nog niet van genieten, dan moeten jullie wachten, tot hij rijp is. Dus alles vergt tijd, zo ook hier.

Ik hoop dat jullie mij hebben begrepen, dat jullie nu hebben ingezien, wat mijn wil en mijn weg is. Als jullie zelf deze wil hebben en deze weg inslaan, die ik jullie geweest heb, dan zullen ook al jullie wensen in vervulling gaan. Want jullie kunnen niet leven, zonder aangesloten te zijn aan het Goddelijke werk.

Want proberen jullie enig ander levend wezen, of het een boom of een struik is, te onttrekken aan de natuur, dat het in de kamer groeien, bloeien en gedijen moet, dat is onmogelijk.

Jullie zijn als levende wezens van deze aarde aangewezen op het Goddelijke, om totaal te kunnen bestaan. Jullie zijn een schepsel van de natuur, dit wil zeggen, ik sluit mijzelf niet uit. In tegendeel! En omdat jullie hierop zijn aangewezen en nog geen gebruiksaanwijzing hadden, daarom wil ik ze jullie via mijn paar woorden meegeven op jullie weg. En daarmee wens ik jullie voor jullie verdere leven alle goeds, en stel je eigen toestel, je innerlijk, in op het enige goede Goddelijke werk.

Ik verzoek jullie, niet meteen jullie plaats te verlaten, in tegendeel. Ik zou jullie willen vragen nog te blijven. Nu zeker, sterker dan ooit naar je innerlijk te luisteren, wat er verder in en aan jullie lichaam gebeurt. Want hoe mooi kan men een mens helpen, zoals ik op de juiste weg ben.

Denken jullie maar even terug: Jullie komen in een stad of zomaar ergens, hebben jullie specifieke doel maar weten de weg niet. Zodoende vragen jullie de eerste de beste persoon, die jullie tegemoetkomt, hoe jullie dit doel kunnen bereiken. Anders zouden jullie rondzwerven. En het zou lang duren, voordat jullie het doel hadden bereikt. Hier is het ook zo: Hier staat immers de wegwijzer, die jullie al de weg wijst, zodat jullie nooit kunnen verdwalen. En zo sta ik ook voor alle mensen zoals een wegwijzer, zoals van de menselijke kant ook reeds veel wegwijzers zijn aangebracht. Want anders zou het onmogelijk zijn jullie snel en veilig naar jullie doel te brengen. En daarom moet ik de mensen deze weg wijzen, die hij te gaan heeft, om snel zijn doel te bereiken. Meer ben ik niet en meer heb ik nooit willen zijn. Want ik wil niet als wegwijzer overladen worden door mensen. Dan zouden andere mensen de weg niet meer vinden. Ik moet hen voorbij laten gaan, door zo te staan en zeg: Daar is de weg! Zoals hier, zoals ik jullie deze weg in woorden heb gewezen, ik heb jullie deze weg zo goed gewezen en dat deze de enige juiste weg is. En daarmee is veel, en daarmee is alles gedaan.

Als ik nog terugdenk aan de tijd dat ik nog jong was, toen was ik veel in het bos, en ik was helemaal op de hoogte. Ik wist, waar veel beren waren, waar veel paddenstoelen waren, zodat ik de mensen, die paddenstoelen zoeken of bosbessen wilde zoeken, altijd heb gezegd: “Ga daar in dat bosje of daar in het grote bos.” Ik kan jullie de weg beschrijven, zodat jullie niet lang hoeven te zoeken zodat jullie spoedig hebben bereikt, hetgeen jullie zoeken. Net zoals hier, zoals overal op alle gebieden, sta ik iedereen met raad en daad bij. En als jullie willen meehelpen, zou het nog veel, veel sneller het doel bereiken. Het zou nog veel, veel gemakkelijker zijn, en ieder mens zou veel, veel blijer zijn dan voorheen.

En hiermee wil ik mijn toespraak als wegwijzer, als kleine “monteur” en “transformator”, voor vandaag – niet voor altijd nee – voor jullie beëindigen, doordat

ik jullie nog met heel mijn hart aanbeveel, deze weg in te slaan, en dan zullen jullie dat vinden, wat jullie zoeken; zoals in dit geval de gezondheid. Alle goeds!

Ik vraag een ogenblik jullie aandacht!

Ik praat hier net met een jonge persoon, die mij juist vertelt, dat hij verleden jaar niet kon lopen, indien wel, dan met stokken. En zijn vader is naar de grote massabijeenkomsten op de Traberhof gekomen. Daar heeft hij gevraagd, dat zijn zoon thuis gezond zou mogen worden. En toen hij thuis kwam, had hij voor zijn zoon alleen maar een staniol kogeltje meegebracht. En zoals mij de jongeman verder meldt, ging hem meteen een stroom door het lichaam, en zijn ledematen werden warm, en vandaag is hij zover in staat, zich zonder stokken te verplaatsen. Dit kleine flauwvallen was, dat hij weer dezelfde reactie voelde, waarbij deze stroom weer door het lichaam ging en hij min of meer instortte.

“Was u bewusteloos?” – “Ja, zelfs bewusteloos in elkaar gezakt!”

Ik wilde daarstraks alleen niet zeggen: “Het is mooi, dat dit zou gebeuren.” Dan had u mij op dat ogenblik niet kunnen begrijpen.

Zulke dingen, zoals ze bij deze jongeman zijn opgedoken, zijn alleen maar toe te juichen. Want in Herford, toen het daar begon voor het publiek, zijn per dag vaak ontelbare mensen bewusteloos ingestort, zodat diegenen die ernaast stonden dachten, dat ze dood waren. Nee! Zij hebben alleen maar deze stroom sterk ervaren en deze transformatie werkte in en aan hun lichaam door. Dat is altijd weer hetzelfde. Als een persoon het zo sterk opneemt, dan gaat het naar volledig herstel.

Zelf ben ik niet in staat, de een of andere genezing zoekende gezond te spreken. Want hij moet ontvangen, maar mag niets verlangen. Want ik verlang van de mensen ook niets. Ik wil noch geld, noch goede woorden. Wat ik wil, is hem van zijn aandoening bevrijden en hem alleen maar de ware, Goddelijke weg te wijzen.

Bron:

Vrije werkgemeenschap Bruno Gröning (Hrsg.): De poort naar de weg

(Stephanskirchen bij Rosenheim 1969) Nr. Januari; Pasen; Pinksteren